

Δύο παράλληλες ερωτικές ιστορίες

Βιογραφία του συγγραφέα Στίβεν Κρέιν

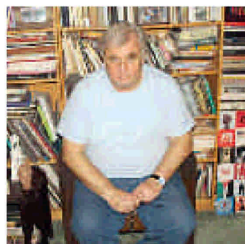
ΕΝΤΜΟΥΝΤ ΟΥΑΪΤ
Hotel de Dream
 εκδ. Πατάκης, σελ. 292

Της **ΝΤΟΡΑΣ ΜΑΚΡΗ**

Ο **Εντμούντ Ουαΐτ** γεννήθηκε στο Σινσινάτι, Οχάιο, το 1940. Η ενασχόλησή του με τη λογοτεχνία ξεκίνησε στην εφηβεία παράλληλα με την αναγνώριση της ομοφυλοφιλικής του ταυτότητας. Καθιερώθηκε στη λογοτεχνική σκηνή γράφοντας ημι-αυτοβιογραφικές μυθιστορηματικές παραλλαγές με άξονα την ομοφυλοφιλία. Πέρα από τη λογοτεχνική του ιδιότητα, ο Ουαΐτ είναι ένας οξυδερκής βιογράφος και μελετητής της ζωής των Ζενέ, Προυστ και Ρεμπό, και δεινός χρονικογράφος της γκέι ζωής στην Αμερική των πέντε τελευταίων δεκαετιών. Επίσης, είναι συγγραφέας του ιδιόρρυθμου ταξιδιωτικού «Παρίσι. Ένας περίπατος στα παράδοξά του» (Μεταίχμιο, 2002). Η σύντομη αυτή βιογραφική αναφορά είναι απαραίτητη για να αξιολογηθεί σωστά το λογοτεχνικό έργο του Ουαΐτ με τον αιγιματικό τίτλο «Ξενοδοχείο Ονειρών». Στο βιβλίο αυτό, η πρωτοπρόσωπη γραφή και ο εξομολογητικός τόνος που συναντούμε στα προηγούμενα έργα του Ουαΐτ δίνουν τη θέση τους σε μια μυθοπλαστική βιογραφία των δύο τελευταίων χρόνων της ζωής του Αμερικανού συγγραφέα Στίβεν Κρέιν, ο οποίος πέθανε από φυματίωση το 1900, σε ηλικία μόλις 28 χρόνων. Στα λίγα χρόνια της δημιουργικής του ζωής, ο Κρέιν κατάφερε μέσα από αντίξοες συνθήκες να αναδειχθεί σε συγγραφική διασημότητα, σημειώντας για τον εαυτό του μια ξεχωριστή θέση στην αμερικανική λογοτεχνική παράδοση.

Η νουβέλα του «Το κόκκινο διάσπμο του θάρρους», μια μίμρεσιονιστική αποτύπωση του αμερικανικού εμφυλίου, περιγράφει με τέτοια ακρίβεια τις πολεμικές σκηνές που ο Κρέιν προσλαμβάνεται ως πολεμικός ανταποκριτής στον ελληνοτουρκικό (1897) και αργότερα στον ισπανο-αμερικανικό πόλεμο (1898). Η μοιχική ζωή, οι νυχτερινές περιπλανήσεις στο Μπάουερν, η επαφή με τον υπόκοσμο και οι ευκαιριακές σχέσεις με πόρνες γίνονται πηγή έμπνευσης του νατουραλιστικού του αφηγήματος «Μάγκι: ένα κορίτσι του δρόμου». Η συμπάθεια και κατανόηση με την οποία αντιμετωπίζει ο Κρέιν τους πρωταγωνιστές της νεοϋορκέζικης μικροαστικής συνείδησης, και κυρίως τη Μάγκι, αποτελούν εφαλτήριο για τη δημιουργική έμπνευση του Ουαΐτ.

Έτσι, ο Ουαΐτ αναπλάθει τα τελευταία γεγονότα της ζωής του Κρέιν, ο οποίος έχει αποσυρθεί σε ένα παλιό και υγρό κάστρο του Σάσεξ, με τη σύντροφό του Κόρα, εν μέρει για να αποφύγει τα πικρόχολα σχόλια γύρω από το κακόφημο παρελθόν της ως ιδιοκτήτριας ενός πορνείου στη Φλόριντα, του Hotel

Ο **Εντμούντ Ουαΐτ** εξετάζει τα ανθρώπινα πάθη.

de Dream. Εξουθενωμένος από την αρρώστια αλλά και εξαιτίας συσσωρευμένων κρεών, νιώθει την ανάγκη –στο μυθιστόρημα του Ουαΐτ– να γράψει μια τελευταία ιστορία, συμπληρωματική της «Μάγκι», για ένα εκδιδόμενο ανήλικο αγόρι που συνάντησε κάποτε στο Μπάουερν.

Ο τίτλος που δίνει ο Ουαΐτ στο διήγημα που γράφει ο Κρέιν είναι «Το βαμμένο αγόρι» και το εγχείρημά του βασίζεται σε ένα υποτιθέμενο σχέδιο του Κρέιν, που όμως ήταν τόσο απροκάλυπτα άσμενο που το έκαψε ο ίδιος. Η σύγκρουση γύρω από το αν υπήρξε ποτέ ένα τέτοιο χειρόγραφο καθώς και η θολότητα γύρω από την προσωπικότητα του Κρέιν δίνουν τον απαραίτητο χώρο στον Ουαΐτ να επινοήσει τη δική του εγκιβωτισμένη αφήγηση. Όπως λέει ο Ουαΐτ στον επίλογό του προσπάθησε να φανταστεί πώς ο Κρέιν, ένας ετεροφυλόφιλος με βαθιές ανθρώπινες ανησυχίες, με στοργή προς τις πόρνες, με άδολο ενδιαφέρον για τους φτωχούς, «πώς ένας τέτοιος άνδρας θα αντιδρούσε στην ανδρική ομοφυλοφιλία αν τη συναντούσε;»

Ωστόσο, αν και φέρει ομοιότητες ως προς τη θεματολογία και τις υφολογικές επιλογές, το υποτιθέμενο διήγημα της «Μάγκι» δεν πείθει ως έργο αυθεντικό, γραμμένο από το χέρι του Κρέιν. Μια πιθανή αιτία είναι η εμμονή του Ουαΐτ σε ένα παικνίδι ηδονοβλεπτικής απόλαυσης, όπως η εξήμηση του ανδρικού κάλλους και η φετικιοποίηση του ανδρικού σώματος. Σπάνια στο μυθοπλαστικό «κύκνειο άσμα» του Κρέιν η ερωτική παραφορά πυροδοτεί την εσωτερική σύγκρουση των ηρώων ή δημιουργεί δραματική κορύφωση. Υπάρχουν όμως και αξιόλογες στιγμές, που βρίσκονται κατά κύριο λόγο στην πολύπτυχη αναπαράσταση της Νέας Υόρκης λίγο πριν από τις αρχές του 20ού αιώνα, αλλά και στην εστίαση σε δευτερεύοντες, υπαρκτούς χαρακτήρες (όπως ο Χένρι Τζέιμς). Η έμπειρη, πικρή γραφή του Ουαΐτ σε συνδυασμό με την ενδελεχή μελέτη και ακριβή αποτύπωση της εποχής θα εξασφάλιζαν την αρμονική σύζευξη ιστορίας και μυθοπλασίας αν ο συγγραφέας δεν παρασυρόταν από τις δικές του λογοτεχνικές εμμονές.